

лени дрешки и да излѣзнете на бѣлѣ свѣтъ, дѣто е тѣй хубаво!...

Слѣдъ това Вингъ-Вингъ и Чингъ-Чингъ отишли да спатъ. На Чингъ-Чинга се присънило, че сѣменцата излѣзли и се прѣвърнали въ лози, които покрили цѣлата стѣна, изпълзѣли чакъ до върха и покрили цѣлия домъ на родителитѣ имъ, а надъ вратитѣ овиснали голѣми златни цвѣтове, сѣщински слънчица.

На утрото Чингъ-Чингъ разказалъ своя сънъ на Вингъ-Винга. Тѣ се затичали къмъ градината. Щомъ хвърлили погледи къмъ онова мѣсто, веднага забѣлѣзали, че нѣщо се е случило.

Дѣцата отъ радостъ почнали да плѣскають ржцѣ, засмѣли се и Вингъ-Вингъ казалъ:

— Многоуважаеми зелени растенійца, поникнали изъ уважаемитѣ малки, черни сѣменца на Америка, ние смилено ви поздравяваме въ тази скромна градина, дѣто величественото слънце ви свѣти и росата ви напоява! Бждете добри, растете по-скоро и позволете ни да погледаме вашитѣ многоуважаеми цвѣтове!

И растенійцата все расли и расли. Но когато станали около половинъ метъръ високи, явилъ се силенъ вѣтъръ и изкъртилъ едно отъ тѣхъ изъ коренъ. Това печално събитие силно наскърбило Лу-Вингъ-Винга и Лу-Чингъ-Чинга, но майка имъ Лу казала:

— Утѣшете се, дѣца мои, нали останаха още двѣ.

Слѣдъ това двѣтѣ растения отново расли и расли. Станали около метъръ високи. Ненадѣйно падналъ камъкъ отъ стѣната право върху едното растение и го смазалъ до коренъ.